

[Albrechtsen]

kanske lande skal have en ordentlig betaling for deres eksportvarer.

Dér drejer det sig altså ikke alene om fødevarestrategier, men simpelt hen om at hindre, at de afrikanske økonomier bryder totalt sammen. Det nytter ikke, at Verdensbanken og IMF giver lån på betingelser, der blot forværrer situationen katastrofalt. Det nytter ikke, at man kræver offentlige nedskæringer, importbegrænsninger og andre ting af borgerlig karakter som betingelse for at give de lån, for det er ting, der ødelægger hjemmemarkedet i de pågældende lande og dermed også medvirker til at ødelægge landbrugsproduktionen og mulighederne for at opbygge et landbrug. Det kan ikke opbygges, hvis der ikke er et hjemmemarked. Byerne kan ikke købe landbrugsprodukterne, hvis de ikke selv har et hjemmemarked.

Kapitaltilførslerne til Afrika svinder ind. Verdensbankens langfristede og lavtforrentede lån har de vestlige lande sat ned fra 16 mia dollars til 9 mia dollars. Man skal altså ud at skaffe 7 mia dollars på vilkår, som disse lande – det kan man forudse – ikke kan klare. Det er den måde, de kapitalistiske magter behandler Afrika på, og som forhindrer sultproblemernes løsning; derfor bør det også indgå i debatten her i dag.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at takke udenrigsministeren for en god og fyldig redegørelse. De enorme menneskelige lidelser på grund af sult må imødegås gennem en målrettet indsats; derfor er der brug for en stadig stigende u-landshjælp.

De aktuelle hungerkatastrofer i en række afrikanske lande er desværre ikke noget nyt eller akut fænomen. Når man i dag taler om sultens kontinent, er det faktisk et ret præcist udtryk for en udviklingstendens, der er blevet stadig tydeligere gennem de sidste godt 10 år. Ifølge officielle vurderinger lever omkring 150 millioner afrikanere i dag mere eller mindre permanent på sultegrænsen, mens måske omkring 10 millioner er i en egentlig livstruende situation. Etiopien, som vi hører så meget om i disse dage, er således kun et symptom på en udvikling, der truer stadig flere afrikanske lande med hungerkatastrofer og andre alvorlige økonomiske og sociale problemer af et hidtil ukendt omfang.

I denne situation er det aldeles afgørende, at vi, som lever en privilegeret tilværelse med fødevareoverskud og økonomiske og tekniske muligheder for at lindre nøden og fremme udviklingen på det afrikanske kontinent, er parate til at leve op til denne kolossale udfordring. Sammen med arbejdet for at bevare freden og forbedre det globale miljø hører samarbejdet med udviklingslandene om forbedring af deres økonomiske og sociale forhold til vor tids største udfordringer, og i dette arbejde indtager nødhjælpen til de mange millioner sultende afrikanere desværre en stadig vigtigere rolle.

Som nævnt er det en udvikling, der har været længe undervejs. Vi har derfor både i industrilandene og i udviklingslandene haft gode muligheder for at tilpasse udviklingssamarbejdet til de ændrede forudsætninger. Desværre er det også her gået, som det så ofte går: uenighed, kortsigtede interesser, dårlig planlægning osv. hindrer en langsigtet udviklingsstrategi.

Til trods herfor er der dog, især i løbet af de sidste 2–3 år, sket en betydelig tilnærmelse af i- og u-landenes synspunkter vedrørende prioriteringen i udviklingssamarbejdet. Der har f.eks. på begge sider været en voksende erkendelse af, at især udviklingen af landbrugsdistrikterne har været alvorligt forsumt gennem mange år. Denne forsømmelse ser vi i dag de tragiske konsekvenser af.

Det er nu engang blandt et lands vigtigste opgaver at sikre befolkningen mod sult. Alene af den grund må udviklingen af landdistrikterne med henblik på stadig stigende produktion og selvforsyning med fødevarer have høj prioritet, i nogle afrikanske lande måske højeste prioritet. Vi er derfor tilfreds med, at regeringen i de senere år har lagt stadig større vægt på denne sektor i udviklingssamarbejdet. Det gælder såvel på det bilaterale plan som via vore bidrag til f.eks. verdensfødevareprogrammet, landbrugsudviklingsfonden, den internationale udviklingssammenslutning, FNs udviklingsprogram, UNDP, og EFs bistandspolitik.

Det er nærliggende, som det er sket i den offentlige debat, at kæde hungerkatastrofen i f.eks. Etiopien sammen med EFs overskudslagre af korn, skummetmælkspulver osv., og naturligvis må vi i akutte situationer, hvor mennesker dør af sult, være rede til at træde til med den fornødne fødevarerhjælp, kata-